ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 770	Μεγάλη Δευτέρα 9 Ἀπριλίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀγρυπνεῖτε!

(Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων)

ΔΙΑΝΥΟΥΜΕ, ἀγαπητοί μου, τὴν ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἂν ὅλες οἱ ἡμέρες οἱ ὧρες καὶ τὰ δευτερόλεπτα τοῦ χρόνου πρέπει νὰ φέρουν τὴ σφραγῖδα τῆς ἁγιότητος, πολὺ περισσότερο ἡ ἑβδομάδα αὐτή. Ὅλα τώρα πρέπει νὰ εἶνε ἅγια. Ἡ σκέψι μας, ἡ καρδιά μας, ἡ θέλησί μας, ἡ γλῶσσα μας, ὅλη ἡ ὕπαρξί μας νὰ εἶνε στὸ Χριστὸ 100%.

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα δὲν ἐπιτρέπεται καμμιά ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία εἶνε κατακριτέα ὁποιαδήποτε ἡμέρα· ἀλλὰ ἂν γίνεται τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, εἶνε φρικτή. Ἄλλο ν' ἁμαρτάνῃ κανεὶς τὴν καθημερινή, καὶ ἄλλο τὴν Κυριακὴ καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ κάποιος Χριστιανὸς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε· «Πάτερ, ἐξωμολογήθηκα· εἶπα τ' ἁμαρτήματά μου. Ἀλλὰ ἕνα ἁμάρτημα μὲ τρώει, δὲ' μπορῶ νὰ ἡσυχάσω», κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ. «Εἶνε μιὰ ἁμαρτία ποὺ τὴν ἔκανα Μεγάλη Παρασκευή...». Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὸν ἡσυχάσω. Εἶνε φοβερὸ ν' ἁμαρτάνῃ κανεὶς τὴν ἡμέρα ποὺ σείεται ἡ γῆ, ποὺ κτυποῦν πένθιμα οἱ καμπάνες, ποὺ κλαῖνε οἱ μοναχοί, ποὺ ψάλλουν οἱ ψάλτες τὸ *«Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου ...ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου»*. Γιὰ τοὺς ἀναισθήτους αὐτοὺς ἁρμόζουν τὰ *«οὐαὶ»* τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. 23,13-39). Ὁ Κύριος εἶπε ὀκτὼ *«οὐαὶ»* στοὺς πωρωμένους γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, ἀλλὰ ἑκατὸν ὀκτὼ *«οὐαὶ»* ἁρμόζουν σὲ ὅσους δὲν σέβονται τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ ἁμαρτάνουν.

Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδι, γιὰ νὰ μιλήσω μὲ γλῶσσα σύγχρονη, ἄνοιξε ἡ τηλεόρασι. Ὄχι ἡ βρωμερὰ τηλεόρασις ἐπιγείων σταθμῶν, ἀλλὰ ἡ τηλεόρασι τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος εἶνε ἡ πνευματικὴ τηλεόρασι· καὶ τέτοιες ἀκολουθίες δὲν ὑπάρχουν σὲ καμμιὰ θρησκεία τοῦ κόσμου. Κάθε μέρα παρουσιάζονται νοερῶς μπροστά μας διάφορα πρόσωπα μὲ τὰ ἔξοχα τροπάρια, μὲ τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὶς ἄλλες περικοπές. Χθὲς ὁ Ἰωσὴφ ὁ πάγκαλος. Καὶ σήμερα; Τὸ εἶπαν οἱ ψαλτάδες, ἀλλὰ ποιός προσέχει; Ἀπόψε ἡ πνευματικὴ τηλεόρασι ἔδειξε τὶς δέκα παρθένες.

* * *

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν παραβολὴ αὐτή, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου στὸ Ἰσραήλ, ποὺ μένουν τὰ ἴδια ἐδῶ καὶ πέντε χιλιάδες χρόνια. Ἐμεῖς τὰ ὡραῖα χριστιανικὰ ἔθιμα, ποὺ μυρίζουν θυμάρι καὶ λιβάνι, πᾶμε σιγὰ - σιγὰ νὰ τὰ ξεχάσουμε, γιὰ νὰ γίνουμε Εὐρωπαῖοι. Τὸ Ἰσραὴλ διατηρεῖ τὰ ἔθιμά του. Καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τοῦ γάμου.

Ἡ νύφη μπαίνει στὸ σπίτι στολισμένη. Τὴ συνοδεύουν δέκα παρθένες, δέκα νέα κορίτσια, ντυμένα στὰ ἄσπρα. Κρατοῦν στὰ χέρια τους λουλούδια καὶ λυχνάρια. Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, μπρὸς στὸ δρόμο, καὶ περιμένουν νὰ ἔρθῃ ὁ γαμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Τὸν περιμένουν μ' ἀναμμένα τὰ λυχνάρια, μὲ τραγούδια καὶ ἑτοιμασία. Κι ὅταν ἔρθῃ, μπαίνουν στὸ σπίτι καὶ κλείνει ἡ πόρτα.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ γάμου στηρίζεται ἡ παραβολὴ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος γιὰ δέκα παρθένες, ποὺ περίμεναν μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα νὰ ἔρθῃ ὁ νυμφίος κ' ἐκεῖνος ἀργοῦσε. Νύσταξαν ὅλες καὶ κοιμήθηκαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄκουσαν φωνή· *«Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται»* (Ματθ. 25,6). Ξύπνησαν νὰ ἑτοιμάσουν τὰ λυχνάρια. Οἱ πέντε ἦταν φρόνιμες· εἶχαν μαζί τους λάδι, γέμισαν τὰ λυχνάρια, συνώδευσαν μὲ τὰ φῶτα τὸ νυμφίο στὸ σπίτι ποὺ θὰ γινόταν ὁ γάμος, καὶ ἔκλεισε ἡ θύρα. Οἱ

ἄλλες πέντε ἦταν μωρές· δὲν εἶχαν λάδι, ἔσβησαν τὰ λυχνάρια τους, κ' ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο (βλ. Ματθ. 25,1-13).

Στὴν παραβολὴ ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Νυμφίος, γαμπρός, εἶνε μιὰ λέξι ποὺ συγκινεῖ τοὺς νέους καὶ τὴν ἔχουν στολίσει μὲ πολλὰ τραγούδια. Ἐδῶ νυμφίος, ὁ *«ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων»* (Ψαλμ. 44,3), εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Αὐτὸ τὸ Νυμφίο, ἀδελφοί μου, πρέπει ν' ἀγαπήσουμε. Ἐὰν ἡ νύφη ἀγαπᾶ τὸ νυμφίο της μιὰ φορά, ἐμεῖς ἑκατὸ καὶ χίλιες φορὲς πρέπει ν' ἀγαπήσουμε τὸ Χριστό. Δυστυχῶς ὅμως μόνο γήϊνες ἀγάπες ἔχουμε· τὸν «ἀντρούλη» μας, τὴ «γυναικούλα» μας, τὸ «παιδάκι» μας. Δὲν κατηγορῶ τὶς ἀγάπες αὐτές· εἶνε φυσικές, ὁ Θεὸς τὶς φύτευσε. Ἀλλοίμονο στὸν ἄντρα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του, καὶ στὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα της. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἀγάπες μεγαλύτερες. Γυναίκα, ἂν ἀγαπᾶς μιὰ φορὰ τὸν ἄντρα σου, χίλιες φορὲς ν' ἀγαπήσῃς τὸ Χριστό! Κρύες οἱ καρδιὲς τῶν γυναικῶν, βόρειος πόλος οἱ καρδιὲς τῶν ἀντρῶν· καὶ ἔτσι περιοριζόμαστε στὶς μικρὲς ἀγάπες.

Νυμφίος λοιπὸν εἶνε ὁ Χριστός. Καὶ νύμφη, καλλονὴ ἔξοχη, μοναδική, ὑπέροχη καὶ αἰώνια, εἶνε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Κανένας γαμπρὸς δὲν ἀγάπησε τόσο δυνατὰ τὴ νύφη του, ὅπως ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησία. Χάριν αὐτῆς ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα. Γι' αὐτὸ τὴ θέλει νὰ λάμπῃ καὶ νὰ εἶνε πολὺ ψηλά.

Μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἴμεθα ἐμεῖς, ποὺ βαπτισθήκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἐμεῖς, ὅπως οἱ δέκα παρθένες, πρέπει νὰ περιμένουμε. Νὰ περιμένουμε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου, τὴ δευτέρα παρουσία.

—Παραμύθι τῶν παπάδων καὶ τῶν δεσποτάδων εἶνε αὐτά, λένε οἱ ἄθεοι.

Ὄχι, κύριοι· δὲν εἶνε παραμύθι, ἀλλὰ γεγονὸς πραγματικό. Τὸ εἶπε ἕνα στόμα, ποὺ δὲν λέει ποτὲ ψέματα· τὸ εἶπε ὁ Χριστός. Κι αὐτὸ εἶνε γεγονὸς ἀληθινὸ 100%. Θ' ἀλλάξῃ ὁ κόσμος καὶ θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος, εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε ὄχι. Τὸ λέμε στὸ *«Πιστεύω»*· *«...Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς»*.

Θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος. Τὸ σκεφθήκατε αὐτὸ καλά; Ὁ χρόνος ποὺ θὰ ἔρθῃ μᾶς εἶνε ἄγνωστος. Μόνο οἱ χιλιασταί, ποὺ εἶνε ψευδοπροφῆτες, ὁρίζουν ἡμερομηνίες κ' ἐξευτελίζονται. Θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος ἀπροειδοποίητα, ὅπως ὁ κλέφτης. Γι' αὐτὸ **πρέπει νὰ εἴμαστε πάντοτε ἕτοιμοι καὶ νὰ τὸν περιμένουμε**.

Μᾶς ἔδωσε καὶ μερικὰ σημάδια ποὺ θὰ προηγηθοῦν πρὶν ἀπὸ τὸν ἔρχομό του. Ποιά εἶνε αὐτά; Ὦ κόσμε, ὁ Χριστὸς σὲ εἰδοποιεῖ· γιατί μένεις ἀδιάφορος; Τὸ μικρόβιο τῆς ἀπιστίας ἔχει μπῇ πολὺ βαθειά; καὶ χρειάζονται μεγάλα γεγονότα καὶ σεισμὸς ἰσχυρός, γιὰ νὰ συνέλθουμε καὶ ν' ἀποκτήσουμε τὴν πίστι ποὺ χάσαμε. Ἀπὸ συνήθεια ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Δὲ' μᾶς συγκινοῦν τὰ ἅγια πάθη τοῦ Χριστοῦ.

Μερικὰ σημάδια, ποὺ θὰ προηγηθοῦν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, εἶνε οἱ σεισμοί. Οἱ σεισμοί, ποὺ γίνονται κατὰ τόπους, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἶνε προάγγελοι τοῦ παγκοσμίου σεισμοῦ, ποὺ δὲν θὰ γκρεμίσῃ πλέον σπίτια, ἀλλὰ θὰ σείσῃ συνειδήσεις. Θὰ συντρίψῃ τὶς καρδιὲς ἐκεῖνες ποὺ πωρώθηκαν, ἔγιναν μπετὸν ἀρμέ, καὶ δὲν δέχτηκαν τὸν Κύριο.

Τότε *«ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν»* (Ἰωάν. 19,37). Καὶ τότε *«κόψονται»* (Ματθ. 24,30). Τότε καὶ οἱ βλάσφημοι οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἀνήθικοι, ποὺ δὲ' σεβάστηκαν οὔτε τὴ Μεγάλη Παρασκευή, θὰ γονατίσουν. Ναί, θὰ γονατίσουν καὶ θὰ φωνάξουν: Ἀνοῖξτε, βουνά, νὰ μᾶς γλυτώσετε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!...

Αὐτὰ δὲν εἶνε παραμύθια. Θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος· καὶ εἶνε τόσο βέβαιο, ὅσο εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ πατοῦμε τὸ χῶμα τοῦτο.

* * *

Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ποὺ μὲ ἀκοῦτε! Δὲν σᾶς κοροϊδεύω. Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια. Ὅπως ἡ νύφη ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ γαμπρό, ἔτσι ἂς ἑτοιμάσουμε κ' ἐμεῖς τὶς ψυχές μας, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸ Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Μανουάλια καὶ λυχνάρια ἀναμμένα νὰ γίνουμε, ἀδελφοί μου, καὶ νὰ φωτίζουμε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κόσμου. Πολλὰ καντήλια ἔχει ἡ ἐκκλησία. Τὸ βράδι ὅλα θὰ σβήσουν. Ἕνα δὲν πρέπει νὰ σβήσῃ· εἶνε τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὁ νεωκόρος τροφοδοτεῖ μὲ λάδι αὐτὴ τὴν κανδήλα, γιὰ νὰ μένῃ ἀκοίμητη. Κ' ἐμεῖς νὰ τροφοδοτήσουμε τὴν πίστι, εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων καὶ χαρὰ τῶν ἀγγέλων. Ν' ἀνάψουμε τὰ καντήλια τῆς ψυχῆς μας, ποὺ εἶνε ἡ πίστις ἡ πατρίδα καὶ ἡ οἰκογένεια, καὶ νὰ γίνουμε φῶτα, στὸν σκοτεινὸ αἰῶνα τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀπιστίας ποὺ ζοῦμε, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις Ι. ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀμυνταίου 4-4-1977. Καταγραφὴ καὶ συντμήσις 8-4-2001.